

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Indløseligheden af Nationalbankens Sedler og om Foranstaltninger til Værn for den danske Valuta.

Forhandlingen genoptoges.

Rager: Stærke Magter har jo medført, at Behandlingen af dette Lovforslag kan siges at være blevet Rigsdagens Seksdagesløb i Aar — det er jo lige akkurat saa længe siden, vi begyndte Forhandlingen.

Jeg havde nu egentlig ikke ventet, at Oppositionens Ordførere ved Behandlingen af dette Forslag i Aar vilde have rejst det Spørgsmaal, om Valutacentralen bør opretholdes eller afskaffes eller eventuelt afløses af et andet System, for dette principielle Spørgsmaal har nu været drøftet foran to Folketingsvalg — fra Venstres Side bragtes det jo ogsaa stærkt frem paa Vælgermøderne forud for Landstingsvalget i Efteraaret —, og ved alle disse Valg fik Regeringen Tilslutning til sit Standpunkt, skønt man fra anden Side ikke nægtede sig noget i Retning af at spille paa de Smaalempere — Smaalempere set i Forhold til Helheden —, som Systemet ikke kan holdes fri for. Nu ligger det jo saaledes, at der, siden disse Afgørelser blev truffet af Vælgerne, ikke er sket nogen afgørende Vending i de Forhold, der efter Regeringens og Regeringspartiernes Mening nødvendiggør Valutacentralens Opretholdelse, og derfor maa efter min Mening en Diskussion om det rent principielle anses for ørkesløs. Der kunde være Mening i en saadan Diskussion, hvis en erstattende Ordning, som man maatte foretrække for det bestaaende, var blevet paa-peget, siden Sagen sidst blev behandlet, men noget saadant er jo heller ikke sket.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen pegede paa det af Venstre tidligere stillede Forslag. Om dette skal jeg kun sige, at det jo er blevet kritiseret i sin Tid af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der indlagde sig stor Fortjeneste ved at kritisere det sønder og sammen, og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har ogsaa kun et Ændringsforslag at pege paa, som dette Ting een Gang har forkastet. Jeg tror derfor, at man maa affinde sig med, at det System, vi har, i al sin Skrøbelighed er det efter vore Forhold bedst egnede, og saa maa vi søge i Samdrægtighed at faa det bedst mulige ud af det.

Medens Oppositionen stadig har kritiseret Valutacentralen, er den paa den

anden Side tilbøjelig til at tillægge den ganske ubegrænsede Evner. Det gælder jo særlig Venstre. Har Venstre ikke atter og atter bebrejdet Regeringen, at den ikke udnyttede Ordningen i Forbindelse med Handelsoverenskomsten med Tyskland saaledes, at Landbruget fik Mulighed for Afsætning af alt, hvad det kunde producere, selv om Produktionen kunde forøges hemningsløst, og har man ikke atter og atter paastaet, at dette maatte være Regeringen muligt? Ud fra en nøgtern Overvejelse maa man imidlertid sige, at saadanne magiske Evner har Valutacentralen ikke, og de, der har Ansvaret for dens Indførelse og Opretholdelse, tillægger den ikke saadanne Evner. Den er skabt i en vanskelig Tid som det bedste Instrument, der kunde paa-vises og konstrueres til Hjælp for et Erhvervsliv, der til Raadighed til Afsætning af sine Produkter kun har to virkelig betydelige Markeder, et Erhvervsliv, hvis Produkter ikke er alt for mange forskellige, og hvis Produkter som forædlede Produkter i en Selvforsyningsperiode hører til de vanskeligst afsættelige, og endelig et Erhvervsliv, som nødvendigvis maa anvende en ikke ringe Del af sine Betalingsmidler til Indkøb paa Markeder, paa hvilke Afsætning ikke eller kun i ganske ringe Grad kan finde Sted til Gengæld. Og lige saa lidt som Ordningen kan skaffe os saa stor Afsætning, som ønskeligt var, lige saa lidt kan den sætte os i Stand til at indkøbe alt, hvad vi kunde ønske at have til Disposition.

Hvis vi skal leve økonomisk forsvarligt, maa vi sætte Tæring efter Næring. I en indenlandsk Opgangsperiode som den, vi har set i de sidste Aar, stiger Kravene til denne Verdens Goder, og naar saa Opgangen synes at standse, ja, saa kommer det Tidspunkt, hvor det er nødvendigt for de Penge-markedet regulerende Faktorer at gribe ind.

Tidligere kendte man hovedsagelig kun eet Middel, nemlig Diskontoforhøjelsen. Hvor uheldigt det maa være at anvende en Diskontoforhøjelse under de Forhold, som vort Hovederhverv har været underkastet i snart en Aarrække, er vi sikkert alle enige om; den bestaaende Valutaordning har netop haft den Fordel, at man i ikke ringe Grad har kunnet se bort fra Anvendelse af de banktekniske Midler, og det er min Opfattelse, at Regeringen stadig væk ønsker, at den Linie saa vidt muligt maa blive fulgt. Vi har imidlertid desværre set, at Diskontoen for nylig er blevet forhøjet med 1/2 pCt., men naar der nu med Skadefryd over for Regeringen peges paa dette, er det saa ikke i deres Ansigter, der nylig var